

Sorozat a szexualitásról

Lekció: Jn.8.1-11

Textus: 1Kor.5.

2001. szept. 23.

Gazdagrét

A keresztyén gyülekezet és a szexuális bűn

A szexualitás kérdéseivel foglalkozó igehirdetéssorozatban szó esett Isten eredeti szándékáról, amelyben a szex az Isten képére teremtetett féfi és nő egygyé lételének kifejezésére és elmélyítésére adatott. Láttuk, hogy életünknek ezt a területét sem hagyta érintetlenül az Istentől való elidegenedés; Isten sok öröm forrásául rendelt ajándéka mérhetetlen mennyiségű fájdalom és csalódás eredője lett sokaknak. Beszéltünk arról, hogy - mint Jézus Krisztus megváltottjainak - az a kiváltságunk és feladatunk, hogy Isten dicsőítsuk a testünkben is, azáltal, hogy a szexualitás az általa rendelt házasság kereteiben teljesedik ki. Ezzel szemben a paráznaság, azaz a szexualitás mindazon formája, amely a bibliai normát átlépi, bálványimádás. Ebben az esetben testünkkel nem az Urat tiszteljük, aki megváltott bennünket, hanem e világ isteneit, ezen belül a szerelem, a szépség, a szex ősi-modern istennőjét, akinek hatása át- és átjárja társadalmunkat.

A mai napon felolvasott bibliai rész arról tanít, hogyan viszonyuljon a keresztyén gyülekezet a szexuális bűnhöz, a paráznasághoz. Pál apostol a korintusi gyülekezetből hozzá eljutott hírekre válaszol ezekben a sorokban.

I. A keresztyén gyülekezet nem mentes a szexuális bűnöktől

"Mindenfelé az a hír járja, hogy paráznaság van közöttetek, mégpedig olyan, amilyen még a pogányok között sem fordul elő; hogy tudniillik valaki apjának feleségével él." Nem jó hír egy keresztyén gyülekezetéről, Isten megváltott népéről, a Krisztus mennyasszonyáról. Még az Isten népéhez nem tartozók is megbotránykoznak azon, amit a korintusi gyülekezetben eltűnnek. Ugyanakkor fontos hangsúlyozni, hogy sem ennek, sem sok más bűnnek a jelenléte nem mondatja az apostollal, hogy ennek a botrányos korintusi közösségnek semmi köze Krisztushoz és az ő egyházához. Széthúzó? Igen! Személyválogató? Igen! Felfuvalkodottak? Igen! Szeretetlenek? Igen! Paráznák? Igen! Bálványimádók? Igen! Az Isten népe? Igen! - hangzik erre is a megdöbbentő válasz.

Az apostol realista, aki tudja, hogy az evangélium elfogadásával, az Isten népébe való betagozással, az új élet elkezdésével nem váltak lelki gyermekei olyanokká, akik többé képtelenek vétkezni. Korintus városának szexközpontúsága, a mindent átjáró erkölcstelenség hatással van a gyülekezet tagjaira. Ez a realizmus azonban nem jelenti azt, hogy az apostol elfogadná, hogy a keresztyén gyülekezet a bűn helye. E kettő feszültségében él és szolgál: a keresztyén gyülekezetben van bűn, jelen esetben paráznaság, az Isten azonban tisztaságra hívott el bennünket. Az apostol jól tudja, hogy ahol nem vesznek tudomást a jelen lévő szexuális bűnökről, ott a tisztaságról való beszéd képmutatássá válik. Ahol pedig lemondanak Isten tisztaságra elhívó igényéről, ott Krisztus váltságát csúfolják meg. A korintusi gyülekezet Isten népe, keresztyén közösség, akik között paráznaság van.

Ostobák és képmutatók lennénk, ha azt mondanánk, hogy ez csak ott és akkor volt így. Évekkel ezelőtt tele volt a sajtó különböző jól ismert TV evangélisták szexuális botrányaival. Többen vannak közölünk, akik tudnak lelkipásztorok, papok ilyen jellegű bűneiről. De ne mutogassunk másokra; melyik az a gyülekezet, különösen a mai, a korintusihoz oly sok mindenben hasonló, a szexet istenítő világban, amelyik azt mondhatja, hogy mi nem vagyunk érintettek? Mégsem esik róla szó. Feltűnően nagy a csend és a hallgatás az egyházban. Pletykák terjedhetnek, botrányok kirobbannak alkalmanként, de őszinte, világos és alázatos beszéd nagyon ritkán hallható a gyülekezetekben, a bibliakörökben, a testvéri beszélgetésekben. A paráznaságot, mint az egyik legerőteljesebb kísértést, az egyik legrombolóbb bűnt ("aki paráználkodik, saját teste ellen vétkezik" 6.18), óriási lelki nyomorúságok forrását a gyülekezetekben, a keresztyén közösségekben egyrészt demonizálják, másrészt agyonhallgatják. Mind a mai napig ez számít "a nagy bűnnek", mintha a pénz

szeretete, a harag és keserűség táplálása vagy a rosszindulatú pletykálkodás kevésbé adna okot szégyenre és bűnbánatra. Miközben pedig "a bűn"-né lett, kegyelemről, a paráznasággal járó fájdalmakból való gyógyulásról, a kísértések elleni küzdelemről, a testvéri közösség segítségéről kevés szó esik. Pedig a szexuális bűnök jelen vannak ma is a keresztyén gyülekezetekben, ahogyan Korintusban is mindenfelé az a hír járta, hogy paráznaság van a keresztyének között.

II. Hogyan viszonyuljon a keresztyén gyülekezet a paráznasághoz?

1. A gyülekezet nem tesz semmit

Ez történt Korintusban. Az apostol - lelki gyermekeire gondolva - csalódottan, talán felháborodva írta: *"Ti pedig felfuvalkodtatok ahelyett, hogy inkább megszorodtatok volna, és eltávolítottatok volna közületek azt, aki ilyen dolgot cselekedett."* Nem valószínű, hogy a korintusiak felfuvalkodottsága összefüggésben áll a paráznasággal, azaz ez utóbbira lettek volna büszkék. Az első korintusi levél 6 alkalommal utal arra, hogy a gyülekezet tagjai gögössé, arrogánssá lettek. Lelki ajándékaikkal büszkélkednek, úgy gondolják, hogy hatalmas spirituális magasságokba jutottak már el. Önmagukkal vannak elfoglalva, megelégedve, és közben nem fordítanak figyelmet a szóban forgó erkölcsi problémára. Talán azért nem, mert - amint arról korábban szóltam - úgy gondolták, hogy a testben megélt dolgoknak, és így a paráznaságnak sincs túl sok köze az Úrral való kapcsolathoz, ami szerintük kizárólag lelki ügy. Akik a testet megvetik, nem tulajdonítanak annak jelentőséget.

A gyülekezetnek ez a passzivitása, ha más okok miatt is, nagyon jellemző a mai helyzetre, a mi közösségünkre is. Az elmúlt időben többször esett szó arról, hogy felelősek vagyunk egymásért, amely felelősség gyakorlásának egyik formája az intés. Tudjuk, hogy milyen nehéz egy apró sérelmet tisztázandó őszintén beszélnünk valaki mással, nemhogy meginteni egy bűne kapcsán. Különösen így van, ha ez szexuális bűn. Képtelennek, jogtalanoknak, alaptalannak, lehetetlennek érezzük bármit is szólani. Hogyan szólhatnánk bele valakinek az életébe? Talán magunk sem vagyunk teljesen bizonyosak azzal kapcsolatban, hogy mi az Isten szerinti és mi nem. Nem kívánjuk kockáztatni a baráti kapcsolatot sem; hátha olyan elutasításban lesz részünk, amit mindenképpen el akarunk kerülni. Könnyebb és egyszerűbb semmit sem tenni, ahogy az Korintusban történt.

Talán elrettentő példák is vannak előttünk, amelyeket semmiképpen nem kívánunk megismételni. Valóban nincs rosszabb, mint a keresztyén ítélkezés és képmutatás. Amikor egyesek úgy tesznek, mintha ők rendben lennének, és keményen ítélik el a "gyengéket". Minél inkább megoldatlan, elfojtott a szexualitás az ő életükben, annál keményebben ostromozzák a bűnt, és annál megvetőbben ítélik el azokat, akikről kiderül, hogy meginogtak. Isten őrizzen meg bennünket ettől a pusztító ítélkezéstől és a vele járó képmutatástól!

2. A gyülekezet passzivitásának súlyos következményei vannak

Az egyik magára a vétkezőre nézve. Pál, aki nem hagyja a paráznaságot annyiban, mindezt azért teszi, hogy az illető *"...lelke üdvözljön az Úrnak ama napján."* Nyilvánvalóan úgy tekint az intésre, a bűnnel való szembesítésre, mint ami a bűnös érdekében meg kell hogy történjen. Az apostol szerint azonban ez az egész gyülekezet felelőssége, nemcsak az övé. Ha megbizonyosodunk arról, hogy egy testvérünk sötétségben jár, és vállrándítással, vagy még rosszabb, pletykával esetleg megvetéssel túltesszük magunkat rajta, nem törődünk azzal, akiért Jézus Krisztus az életét adta. Különböző önző magyarázatokkal benne hagyhatjuk így küzdelmeiben, kételyeiben, megkeményedésében, mindenféle nyomorúságban. De ami még ennél is több, az illető - elszakadva Jézus Krisztustól - kárt vall akkor, amikor meg kell állnia az Úr előtt. Hisszük-e, hogy egy látszólag kemény embert szeretetben szólt, aggódó szavaink, vagy ha kell, egyértelműbb intésünk újra az Úrhoz fordíthat? Tudjuk-e, hogy egy ilyen kezdeményezésből gyógyító lelkibeszélgetés is lehet?

A paráznaság eltűrésének másik következménye az egész gyülekezetet sújtja: *"Hát nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti?"* Egyértelmű, hogy Pál apostol a korintusi gyülekezetre, - talán éppen a páska ünnepére készülő gyülekezetre - vonatkoztatja ezt a képet. Amint kevés kovász egy egész tésztát megkeleszt, úgy van erjesztő, megrontó hatással a paráznaságban élő testvér a többiekre. Ugye nem kell magyarázni, hogy miért? Az ő élete hatással van másokéra, saját engedtlenségének magyarázása másokat is megingathat. Hogyan lehetne a

bűnből való szabadulás evangéliumában örvendezni és azt hirdetni, ha a gyülekezet nem tesz a bűn ellen semmit? Az istentisztelet, a bűnvallás, a dícséret, az úrvacsora mind-mind üres és erőtlen rítussá fajul ott, ahol a felismert bűnt megtűrik. Egy keresztyén szerző a következőt írja ezzel kapcsolatban: *"Az egyházat a világ evangélizálására való törekvéseiben talán a szexuális bűnök akadályozzák leginkább. Bizonyos, hogy a Sátán egyik elsődleges célja, hogy szexuálisan megkötözzön bennünket - és ezt a célt jelenleg nagy sikerrel tudhatja magáénak."* (John White, Eros Redeemed, 18)

3. Mindezek után, hogyan viszonyuljon a gyülekezet a parázнасághoz? Mit tegyen?

Igeszakaszunk kettős választ ad erre. Az egyik az Isten előtti állapotot, a lelkiületet írja le, amiből fakad a válasz második része, az Isten szerint való cselekedetek: *"Ti pedig felfuvalkodtatok ahelyett, hogy inkább megszorodtatok volna, és eltávolítottátok volna közületek azt, aki ilyen dolgot cselekedett."*

Az első a megszorodás, mint az Isten előtti egyetlen helyes és elfogadható lelki megállás a bűnről hallván. Igazi gyászról, sírásról van szó, amikor a hallott hír következtében megrendül az ember szíve, és térdre borul imádkozni. A Krisztus drága vérének megváltott gyülekezet bűnnel való bemocskolódása ezt kellett volna, hogy kiváltsa a korintusiakból, írja Pál, és feltételezhetjük, hogy benne éppen ez ment végbe. Talán idegenül és furcsán hangzik ez számunkra. Azt gondolom, hogy egyetlen egy dologból fakad az ilyen Isten előtti hozzáállás: Jézus Krisztus, valamint megváltottjai nagy-nagy szeretetéből. Akinek nagyon értékes Jézus neve, annak fáj, ha népe kudarcot vall. Aki nagyon szereti a testvérét, az nem megy el mellette szenvtelenül, sem nem kezd ítélkezően pletykálkodni, mégha a sokak által oly megvetett szexuális bűnök valamilyen formájával is találja magát szemben. Szeretettel, együttérzéssel, szomorúsággal fordul az Úrhoz és a testvérehez.

Az apostol másik kifejezése: eltávolítani. Hogyan kerül ide ez a kemény szó? Figyeljük meg, hogy ez a fő vonulata a szakasznak. Takarítsátok ki a régi kovászt (v.7), ne éljetekek közösségben vele (v.11), majd "távolítsátok el a gonoszt magatok közül" (v.13). De vajon hol itt a szeretet, a megértés, az együttérzés?

Feltételezhetjük, hogy Pál itt a Jézustól kapott útmutatás legvégső lépésére utal. Jézus szerint, ha vétkezik a testvéred, és tudomásodra jut, meg kell intened. Ha ennek következtében nem tér meg, az intést 1-2 tanú jelenlétében kell megismételni, ha ekkor sem engedelmeskedik, az egész gyülekezet színe előtt történik meg újra a figyelmeztetés. Ha azonban ezután sem bánja meg bűnét, akkor olyannak kell tekinteni, mint egy pogányt vagy vámszedőt, azaz ki kell zárni a gyülekezetből (Mt.18.15kk). Feltehetőleg erre utal Pál homályos kifejezése is: "átadjuk az illetet a Sátánnak." Minden lépésnek, még a kizárásnak is az a célja, hogy a bűnös megbánja bűnét, és megbékéljen az Úrral. Pál még felhívja a figyelmet arra, hogy miközben azzal, aki testvér és szexuális bűnben él, nem élhetnek közösségben, a nem hívőkre ez nem vonatkozik.

Az a vágyam, hogy a Szentlélek munkálkodjon gyülekezetünkben. Azt szeretném látni, hogy nem vagyunk sem képmutató, ítélkező közösség, sem olyanok, akik megalkuvóan szemet hunynak a bűn felett. Az az imádságom, hogy egy-egy kiscsoportban, talán még inkább egy-egy testvéri, baráti kapcsolatban legyen helye a szexualitással összefüggő kísértések és bűnök megbeszélésének, megvallásának, az egymásért való imádságnak. Azt szeretném, ha senkinek nem kellene szégyenkeznie magában titkolt élete és cselekedetei miatt, mert problémái vannak a szexualitás területén, de nem mer róla beszélni. Azt kívánom, hogy mind férfiak, mind nők szeretettel teli bátorsággal legyenek ebben a kérdésben. Bárcsak Isten bűnbánatra hívna képmutatásunk, ítélkezésünk, tisztátalanságunk miatt, hogy megújíthasson és megtisztíthasson. Bárcsak ezáltal olyan gyülekezetté tenne, ahol az őt nem ismerők közül sokan találnak szabadulást és gyógyulást a szexualitás területén is. Adja Isten, hogy az a lelkiület legyen teljessé közöttünk, amely Jézusban is volt, aki azt mondta a házasságtörő asszonynak: *"Eredj el, és többé ne vétkezzél"*. Az együttérzés és a kegyelem, valamint az elkötelezés a tisztaságra senkinél nem volt olyan tökéletes és igaz egységben, mint önála. Isten ajándékozza meg ezzel a Lélekkel gyülekezetünket! ÁMEN!